

ملاقات با موجودات فضایی

سال‌ها قبل که کشور و مجله عزیز «مرزهای بیکران فضا» را با دنیایی اندوه پشت‌سر گذاشتم و راهی کشور روسیه شدم، فقط یک چیز می‌توانست غم دوریم را آرام کند و آن امکان ملاقات با کیهان‌نوردان شوروی سابق بود.

جام جم آنلاین: سال‌ها قبل که کشور و مجله عزیز #171; «مرزهای بیکران فضا» را با دنیایی اندوه پشت‌سر گذاشتم و راهی کشور روسیه شدم، فقط یک چیز می‌توانست غم دوریم را آرام کند و آن امکان ملاقات با کیهان‌نوردان شوروی سابق بود.

خیلی زود از بین این کیهان‌نوردان دوستان زیادی پیدا کردم و این فرصتی استثنایی برای من به عنوان یک خبرنگار بود تا لابه‌لای گپ و گفت‌های دوستانه، خاطرات جذاب آنها از سفر به فضا را در ذهن مشتاقم ثبت کنم.

این خاطرات سال‌هاست همدم شیرین اوقات خوشم بوده‌اند و حالا تصمیم گرفته‌ام شما را در این خوشی شریک کنم.

داستان اولم که در روزنامه شماره 3483 جام‌جم چاپ شد درباره تجربه منحصر به فرد ولادمیر ژانیکیف بود که پاک شدنش از هر نوع آلودگی باعث بیمار شدنش در فضا شده بود و در دومین داستانم که اینک پیش روی شما قرار دارد به تجربیات فرازمینی پاول پاپوویچ و ملاقات افسانه‌ای او با فرازمینیان خواهیم پرداخت.

پاپوویچ در فرصت‌هایی که ملاقاتش می‌کردم نکته‌ها و خاطرات جالبی درباره سفرهای فضایی و کارهایش برایم می‌گفت که شنیدنی است. یک بار از او درباره موجودات فرازمینی سوال کردم.

او خیلی جدی گفت: من خودم با آنها روبه‌رو شده‌ام. این ملاقات ضمن پروازم در ایستگاه مداری سالیوت - 3 اتفاق افتاد! وقتی تعجب مرا دید ادامه داد: روزی بعد از پایان کار خسته‌کننده، در کیسه خوابم در ایستگاه کتاب می‌خواندم که خوابم گرفت. تقریباً دو ساعت تمام خوابیده بودم که احساس کردم کسی یواشکی از دریچه ورودی داخل پایگاه شد! آن شخص یواش یواش به من نزدیک شد و ناگهان به من حمله کرد.

جالب آن که فقط به من سیلی می‌زد. به این طرف و آن طرف صورتم. من سعی کردم ببینم او چه موجودی است، اما نمی‌توانستم. با خودم فکر می‌کردم به خاطر دانش هم که شده نباید به او صدمه‌ای بزنم بنابراین تلاش می‌کردم آرام باشم و یک جورایی او را بگیرم.

صبر کردم شاید آرام بگیرد، اما طرف خجالت نمی‌کشید و همچنان ادامه می‌داد. بالاخره صبرم تمام شد و مشتکی به او زدم که از درد دستم از خواب بیدار شدم. معلوم شد کتابی که قبل از خواب داشتم می‌خواندم در فضای پایگاه رها شده بوده و ورق‌های کتاب بر اثر کار دستگاه‌های تهویه هوا خش خش می‌کردند و به شکل دردناکی به صورتم می‌خوردند!

بعد از این که کلی با هم خندیدیم ادامه داد: به طور جدی اگر بخواهی بدانی باید بگویم هیچ فضاوردی با ساکنان سیارات دیگر ملاقات نکرده است. اصولاً ما امکان دسترسی به غیرزمینیان را نداریم.

من عقیده دارم در حال حاضر بحث در مورد اهالی سیارات دیگر اصلاً فایده‌ای ندارد. گمان نمی‌رود در چند 10 سال آینده، راز آنها بر ما آشکار شود. منظومه شمسی ما اسرار بی‌شماری دارد. من فکر می‌کنم بهتر است ما مردم زمینی، اول سعی کنیم همسایگانمان را بشناسیم.

یک بار هم او با اشاره به تفکر ضدخدایی دوران شوروی سابق به من گفت: در سفر دومم به مدار زمین، یک بار زمانی که ایستگاه فضایی سالیوت - 3 در بخش شب زمین قرار داشت به بیرون نگاه کردم. میلیون‌ها نقطه درخشان دیده می‌شدند که هر کدام نشانی از یک سیاره یا ستاره بودند.

بعد به فکر فرو رفتم و با خود گفتم چطور ممکن است این ایستگاه چند متری را هزاران نفر ساخته باشند و الان صدها نفر آن را تحت نظارت و هدایت داشته باشند و آن وقت این جهان با عظمت سازنده و کنترل‌کننده‌ای نداشته باشد؟ بعد به خودم نهیب زدم این حرف

که خدایی وجود ندارد کاملا بی پایه و اساس است.

حتما جهان هستی سازنده و کنترل کننده‌ای دارد. من در آن سفر به وجود خداوند پی بردم، اما هنوز نمی‌توانم در مورد شکل و ماهیتش نظری بدهم و فقط می‌توانم بگویم او هست.

درباره پاول پاپوویچ

پاول پاپوویچ متولد چهاردهم مهر 1309 خورشیدی در شهر اوزین در استان کی‌یف جمهوری اوکراین است. پ

س از پایان تحصیلات دبیرستانی به آکادمی نیروی هوایی روسیه روی آورد و بعدها به نیروی هوایی شوروی پیوست.

در نوروز 1341 همراه یوری گاگارین و 18 نفر دیگر برای سفر به فضا انتخاب شد و به این ترتیب یکی از نخستین ساکنان سیاره زمین است که تمرینات فضانوردی را تجربه کرده است.

پاول پاپوویچ چهارمین کیهان‌نورد شوروی بود که به فضا سفر کرد. پرواز دوم او سال‌ها بعد همراه یوری آرتیوخین با ناو کیهانی سایوز - 14 و در ایستگاه مداری سالیوت - 3 صورت گرفت که 15 روز و 17 ساعت طول کشید و نخستین اقامت موفق کیهان‌نوردان شوروی در یک ایستگاه فضایی به شمار می‌رود.

وی در بهمن 1361 خورشیدی از پروازهای فضایی کناره‌گیری کرد و پس از این که سال‌ها سمت‌های مختلفی را در مرکز آموزش فضانوردان داشت به کلی از کیهان‌نوردی خداحافظی کرد.

پاپوویچ اواخر عمر، مدیریت یک انستیتو تحقیقات زمین‌شناسی را به عهده داشت. او سرانجام در مهر 1387 در حالی که تنها چند روز به سالروز تولدش مانده بود در 78 سالگی درگذشت.

او به‌رغم جایگاه بالایی که در فضانوردی روسیه داشت، فردی فروتن و خاکی بود که نشاط و سرزندگی‌اش همیشه مایه غبطه دوستانش می‌شد.

او در کار جدی بود و احساس مسئولیتش را همه تأیید می‌کردند، اما به محض حاضر شدن در محافل دوستانه، با شوخی‌هایش همه را سرحال می‌آورد. رک و راست، اما در عین حال و به قول قدیمی‌ها رفیق با معرفت و گره‌گشا بود.

سیروس برزو - جام‌جم